

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๓ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๑

กิเลสเท่านั้นสร้างอารมณ์

ก่อนจึงหัน

สำหรับวัดป่าบ้านตาดเราคือการฝึกภาวนาของพระจะลำบากนะ คืออาหารการกินเข้าไปเหยียบลิ้นเหยียบปากແຫລกเลย ผู้ที่เอาตัวรอดได้ในเวลาเช่นนี้ยากอยู่นะ มันเหลือเฟือๆ ในท้องแต่ใจแห้งผาก เป็นอย่างนั้น ผู้ที่มีธรรมครองใจส่วนมากมีแต่อยู่ในที่อดๆ อดยากๆ ทั้งนั้น อยู่ในป่าในเขาก็กักคนป่า พวกโซ่พวกข่าแห่งละสามสี่หลังคาเรือนอยู่ในป่า เรามองไปภูเขาเขามีบ้านอยู่นะ เขาก็กู้ของเขอย่างนั้นแะละ นั้นละไปบิณฑบาตกับเขามาฉัน เพราะเราไม่ได้ฉันทุกวัน วันไหนจะฉันก็บิณฑบาตได้มาเท่านั้นพอๆ นี่ละธรรมเจริญๆ

การฝึกภาวนาไม่ใช่สติปัญญาไม่ได้นะ ที่จะให้เหลือเฟือแล้วพาจิตใจให้เจริญด้วยธรรมนี้ยากจะเป็นไปได้นะ ต้องเหือดแห้งๆ หรือพอยังชีพๆ ให้เป็นไปวันหนึ่งๆ แล้วธรรมได้เจริญภายในใจ กำลังของธรรมขึ้นยาก กำลังของร่างกายขึ้นง่าย เช่นเราเดินมาจนจะไม่ถึงหมู่บ้านเขา มาพักตามทางเป็นระยะๆ ตอนอดอาหารมากๆ บิณฑบาตในหมู่บ้านเขาต้องได้พักกลางทางมาเรื่อยๆ ที่นี้พอฉันเสร็จแล้วเหมือนม้าแข่ง คือกำลังมันเร็ว กำลังทางร่างกายเร็ว ทางจิตใจขึ้นช้ามาก จึงต้องได้พยุทางด้านจิตใจโดยการอดพวกอาหาร ตัดทอนๆ ไม่เช่นนั้นไม่ได้

พอพูดอย่างนี้เราก็ระลึกถึงพ่อแม่ครูจารย์มั่นสมัยท่านยังเป็นเณร ท่านว่าอย่างนั้น พวกเณรเป็นแถวเณรไหนได้ ปฏิสังขา โยนิโส ปิณฑปาต คนนี้ก็เสกคาถาเป่าคำข้าวแล้วก็ยื่นให้กันๆ นี่ท่านพูดนะสมัยท่านเป็นเณร เสกคาถาปฏิสังขาแล้วก็ยื่นให้ องค์ไหนที่บวชใหม่ยังไม่ได้ปฏิสังขา ก็ต้องอาศัยองค์ที่บวชเก่าเรียนได้แล้วก็เสกคาถาเป่าคำข้าวปฏิสังขา ท่านเล่าให้ฟังขบขันจะตาย คือท่านเล่าตามหลักธรรมชาติ แต่เรามันจะตายมันคอยแต่หัวเราะ ท่านเล่าไปธรรมดา ถ้าใครยังไม่ได้ปฏิสังขาก็ให้เณรองค์ที่ได้แล้วเป่าเสกคำข้าวแล้วยื่นให้กันๆ ทำเข้าทำดี ท่านว่าอย่างนั้น ทำด้วยใจบริสุทธิ์ รู้อย่างไรก็ทำอย่างนั้นด้วยความบริสุทธิ์ใจ ท่านว่าอย่างนั้น ดีกว่าพวกที่ไปเชี่ยวชาญทางกิเลสเป็นไหนๆ ท่านบอกว่าดีกว่าพวกเชี่ยวชาญทางกิเลส มันไม่มีปฏิสังขาพวกเชี่ยวชาญเข้าใจไหม มีอะไรมาฟาดหมดๆ ปฏิสังขาไม่สนใจ นี่พวกเชี่ยวชาญ ท่านเล่าตั้งแต่สมัยท่านบวชเป็นเณรอยู่นั้น

หลังจ้งหัน

ไปที่ไหนช่วยที่นั่น เพราะความเมตตา หมด-ยังไม่สนใจขอให้ช่วยเรา นอกจากมันไม่มีจริง ๆ ก็ยอมรับ พักไปเป็นระยะ ถ้ามีพออุพอโถเอาเลย ไม่รอละ นี่ไปบ่อยตอนสร้างตึกโรงพยาบาล จนสร้างตึกเสร็จเรียบร้อยแล้ว จากนั้นมาก็ยังไปส่งของให้ตามด่านนะ เพราะเห็นใจสงสารเขา ตามด่าน ๆ เอาของใส่รถไปเต็ม ๆ มีสองแห่ง หรือสามแห่ง เอาของไปเต็มรถ ๆ ไปแบ่งให้ ๆ พวกข้าวสารพวกอาหารเป็นประจำ ที่นี้เวลาหนักเข้า ๆ เรายังไปลำบาก ก็เลยได้สั่งเขา ที่นี้จะไม่ได้มาส่งอีก ตั้งแต่นั้นมาก็เลยไม่ได้ไป มันลำบาก ความสงสารสงสารแต่ลำบากมาก ธาตุชั้นธมันอ่อนลง ๆ ที่นี้เลยไม่ได้ไปอีกนะจนกระทั่งปานนี้ หล่มสักสร้างตึกให้หลังหนึ่ง ถมสระทั้งสระ แล้วสร้างตึกใหญ่ให้ด้วย

เดี๋ยวนี้ไปไหนลำบาก ไม่เหมือนแต่ก่อน แต่ก่อนมันคล่องตัวอยู่พอสมควร ถึงจะแก่ก็ยังดีอยู่ เดี๋ยวนี้ไปไหนไม่ค่อยได้ เดินโซซัดโซมานี้ก็เหนื่อยแล้ว เดินมานี้เพียงออกไปศาลานอกวัดเข้ามาถึงวัดนี้ก็จะไม่ไหวแล้ว คือมันอ่อนลงทุกวัน ๆ ธาตุชั้นธเวลาอ่อนมีแต่อ่อนเรื่อยนะ อ่อนลง ๆ เดินไปไหนมาไหนโซซัดโซเซ ทางวัดในลึก ๆ นั้นไม่ได้ไปนะเดี๋ยวนี้ ไปอย่างมากถึงแค่กุฏิท่านสุใจเท่านั้นละแล้วก็กลับมา แต่ก่อนไปตระเวนหมดกลางคืนเจียบ ๆ ไป กลางวันไม่ค่อยไปละ ไปกลางคืนเอา ไปดูสภาพพระเดินจงกรมหรืออะไรต่ออะไรดู

เพราะฉะนั้นพระจึงระวิงยาระวิงเรานะ ไปมักจะไปกลางคืนซี ตอนพระขี้เกียจพระนอนหลับ ไปออกมาขานาบเลย บางองค์ไล่หนีจากวัดเลย มานอน ถ้าเห็นนอนเพียงสองทุ่มหลับแล้ว สองทุ่มสามทุ่มนอนแล้วเจียบแล้ว เราจะไปดู จะเอาจริงในรายไหนต้องไปดู เรายังไม่ได้นอนแต่ก่อนไปดู ระยะนั้นไปอีก ๆ ตกกลางเราสละทั้งคืนไม่ได้นอนไปดูได้ความชัดเจนแล้วมาไล่เลย ไม่พูดพล่ามทำเพลง ไม่หาหลักฐานพยาน เราเป็นเอง เพราะฉะนั้นพระถึงกลัวเรื่องความเพียร แต่ก่อนเป็นอย่างนั้นนะเรา ทุกวันนี้ไปไหนไม่ได้แหละ

แต่ก่อนเรื่องความเพียรกลางคืนนี้ไปเที่ยวดูพระ เอาจริงเอาจังมากนะ เรื่องอรรถเรื่องธรรมเอาจริง ๆ ไม่ได้ทำแหละแหละ ๆ นะ พระจึงไม่ค่อยรับมาก ๑๗-๑๘ องค์เท่านั้น ไม่ให้มากกว่านั้นแต่ก่อน ที่นี้ครูบาอาจารย์ก็ค่อยลวงลับไป ๆ ที่นี้พระหาที่อยู่ไม่ได้ต้องวิ่งเข้ามาหาเราแล้วก็เพิ่ม เดี๋ยวนี้เลยไม่มีกำหนดฟาดถึง ๕๐ ทำลึบกว่าแล้วเดี๋ยวนี้ แต่ก่อนรับแค่ ๑๘ องค์ไม่มากกว่านั้น ที่นี้ครูบาอาจารย์ลวงไปแต่ละองค์นี้ขาดที่ฟังมากที่เดียว ขาดที่ไหนก็วิ่งเข้ามา ๆ เรายังรับไว้ รับไว้รายไหนก็เรียกว่าเป็นภาระ

ของเราจะดูแล แต่ก่อนไปไหนมาไหนสะดวกสบาย ไม่เหมือนทุกวัน ทุกวันนี้ไม่ไหวนะ กลางค้ำกลางคิ่นเดี๋ยวนี้อีกเหมือนกัน ไปไหนเดินไปโซซัดโซเซ ลำบาก

ศาสนามันจะหมดแล้ว พระป่านั่นละพูดไม่ได้ยกยอปอปั้น เหยียบย่ำทำลายผู้ใด เอาความจริงมาพูด ส่วนมากพระปาละจะเป็นผู้ทรงศาสนาได้ดีกว่าทางบ้าน ทางบ้าน มันจุ่นจ้านวุ่นวาย ดีไม่ดีพระกับโยม วัดกับส้วมกับถ่านเป็นอันเดียวกัน วัดก็เป็นส้วม เป็นถ่าน พระเณรก็เป็นมูตรเป็นคูเสีย ไม่ได้ตั้งใจปฏิบัติ เลยกลายเป็นโลกไปหมด วัดแต่ละวัดกลายเป็นส้วมเป็นถ่าน พระเณรแต่ละองค์กลายเป็นมูตรเป็นคูไปในวัด นั้น ๆ มีมากต่อมาก มันเลอะเทอะ

ที่นี้อยู่ในป่าท่านไม่ได้เป็นอย่างนั้น ท่านตั้งใจภาวนาจริง ๆ องค์ไหนมองดู อากัปกริยามีสติ คือมองดูด้วยความมีความเพียรมีสติสดัง ไม่ใช่แบบโกโรโสไปไม่ได้นะ ที่นี้ทางบ้านมันไม่เป็นอย่างนั้น ไม่มี วันหนึ่งมีสติสักครั้งหรือไม่มีก็ไม่ทราบ แต่ทางใน ป่าเป็นประจำ ท่านรักษาท่าน นั้นละท่านภาวนา ได้ธรรมมาสั่งสอนพวกเรา ครูบา อาจารย์ทั้งหลาย ตั้งแต่หลวงปู่แหวนลงมา มีหลวงปู่มั่นเราเป็นหัวหน้า หลวงปู่แหวน ลงมา หลวงปู่ขาว มีแต่ผู้ตั้งใจปฏิบัติอย่างนั้นจะได้ธรรมมาสอนพวกเรา ไม่ได้ไปแบบ โกโรโสไหนะ ทุกวันนี้มันร่อยหรอลงไป จึงได้ส่งเสริมพระปฏิบัติให้มากขึ้น ๆ ไม่เช่นนั้น ก็จะได้ไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร

เรื่องการภาวนานี้หนักมากอยู่นะ นี่หมายถึงผู้ตั้งใจต่ออรรถต่อธรรมจริง ๆ อดอยากขาดแคลนอยู่นั้นหมด อยู่กับนักภาวนา อาหารการกินในที่ที่มีบ้านเรือนที่ไหนไม่ไป ไปหาที่อดอยากขาดแคลนไปตัดสันดานเจ้าของ อาหารก็น้อยแต่การภาวนาดี ๆ เอาตรง นั้นนะ ถ้าอาหารดีแล้วธรรมะจะไม่มีในใจ ผู้ตั้งใจอรรถธรรมต้องขาดแคลน ยอมอดอยากขาดแคลนทุกอย่าง พอยังชีวิตให้เป็นไปวันหนึ่ง ๆ เท่านั้นพอ ไปอยู่ในป่าในเขา ตามถ้ำเงี้ยวผา ไปอยู่อย่างนั้น ทั้งวันไม่มีเปลว ความเพียรตลอด เดินจากหมู่บ้านนี้ไป หมู่บ้านนั้นก็เป็นการเดินจงกรมไปตลอด สติไม่ให้เปลว ไปที่ไหนให้เป็นความเพียร ตลอดไป ไม่ใช่จากนี้ไปนั่นเสียเวลานี้ไม่มี ไปใกล้ไปไกลความเพียรคือเดินจงกรมไป นั้นตลอดเลย

นี่ก็ทุกข์มากการประกอบความเพียร สำหรับเราเองนี้ทรมาณอยู่ถึง ๙ ปี พรรษา ๗ ออก พรรษา ๑๖ ตัดสินกันลงได้ แต่มันเอาจริงเอาจังนะ เหมือนติดคุกติดตะราง หรือเหมือนนักโทษในเรือนจำ นักโทษเขาได้กินข้าววันหนึ่งก็หน แต่นักภาวนานี้ หลาก ๆ วันกินทีหนึ่ง เป็นอย่างนั้น สี่วันห้าวันฉันเสียทีหนึ่ง สามวันสี่วันฉันเสียทีหนึ่ง คือความสมัคใจ อดอยากขาดแคลนแต่จิตใจมันสว่างาม ก็ทนเอา ๆ เป็นอย่างนั้นละ เราไปอยู่ที่ไหนที่ธรรมจะเจริญ เจริญเพราะความขาดแคลนต่างหาก ถ้ากินมากมันชี้

เกียจ การภาวนาสติไม่ค่อยดี ไม่ค่อยสืบทอด ถ้าอดอยากขาดแคลนๆ แล้วสติดี ๆ ความเพียรเป็นที่สตินะ ถ้าสติไม่ดีความเพียรไม่เป็นท่า ถ้าสติดีเท่าไรความเพียรดีไปตลอด ตื่นนอนขึ้นมาจากกระทงหลับไม่ไหวเพลอไปไหน เขาก็นอนอยู่อย่างนั้น อาหารตัดลงๆ ถ้าอาหารมากสติไม่ดี ท่านประกอบความเพียรทำอย่างนั้น

สำหรับเรานี้เป็นเวลา ๙ ปีเต็ม ตั้งแต่พรรษา ๗ ถึงพรรษา ๑๖ ตัดสินกันลงได้ นี่ละผลงาน ตัดสินกันลงได้ ตั้งแต่นั้นมาแล้วไม่ปรากฏว่ามีกิเลสตัวใดมากวนใจเลย นั้นเห็นใหม่ กิเลสเท่านั้นเป็นตัวยุแห่ก่อกวนมากที่สุด ในสามแดนโลกธาตุนี้ไม่มีอะไรเหนือกิเลสที่เป็นเจ้าครองโลกครองวัฏจักร อันนี้ทุกข์ ทำให้สัตว์ทั้งหลายหมุนเป็น กังหันไปเลย พอกิเลสตัวนี้ขาดสะบั้นลงไป ตั้งแต่นั้นเริ่มเบาใจจิตก็ค่อยสว่างไสว ความเพียรก็กล้าแข็งขึ้นเรื่อย ๆ ที่นี้กิเลสอ่อนเท่าไรความเพียรยิ่งแข็ง ต่อไปกิเลสมันเสื่อม แล้วสว่างจ้า อยู่ไหนสบายหมด

วุฒิตุ พุทธมจรรย์ กตฺ กรรมิย์ เสร็จกิจในการประพฤติพรหมจรรย์ได้สำเร็จลงไป แล้ว แต่นี้ต่อไปงานที่ควรทำได้ทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว คืองานฆ่ากิเลส งานอื่นที่จะยังไป กว่านี้ไม่มี งานฆ่ากิเลสเป็นงานที่หนักมากที่สุด พอสิ้นนี้แล้วก็หมดปัญหา อยู่ไหนอยู่สบายหมด สบาย ธาตุชั้นรมีเจ็บไข้ได้ป่วยเป็นธรรมดาแต่จิตใจไม่วุ่นวาย มันก็สบายอยู่ที่หัวใจ เมื่อเวลาใจพอตัวแล้วอยู่ไหนอยู่ได้หมด การอยู่การกินการหลับการนอนกุฎิกุต่างกระต๊อบกระแต้บอยู่ได้หมด

นี่ก็พระหรือใครจะมายุ่งทำกุฎิให้เราชนากันหนหนึ่ง กุฎิใหญ่โตแล้วนั้น พอเราไปซ่อมกุฎิให้เรามันเลยซ่อมไปแล้วนั้น นี่ก็จะมาทำเอากันใหญ่แล้วนะ ถ้าทำเราหนีเลยเราบอกอย่างนั้น เราไม่ได้มาหุรหุราพุฟฟ้าวิเศษวิโสกับวัตถุการก่อสร้างหุรหุราพุฟฟ้า พระพุทธเจ้าลงมาโดยลำดับมีแต่ผู้ที่อยู่กระต๊อบกระแต้บลำบากลำบากทั้งนั้น เราจะไปเหยียบหัวพระพุทธเจ้าอยู่ด้วยความเหลือเฟือไม่ได้นะ ต้องบังคับ ขอให้จิตพอดีเถอะนะ ถ้าลงจิตพอดีอยู่ไหนสบายหมด การอยู่การกินการหลับการนอนไม่ได้มีอะไรเป็นอารมณ์ กิเลสเท่านั้นสร้างอารมณ์ขึ้น พอกิเลสมันเสื่อมลงไปแล้วไม่มีอะไรเป็นอารมณ์ อยู่ได้อย่างสะดวกสบาย อยู่ไหนอยู่ได้ทั้งนั้น

มันสำคัญอยู่ที่กิเลส เอาให้มันหมดไปแล้วภพชาตินี้ขาดกระเด็นไปจากใจมันก็รู้มันเป็นคนละวรรคละตอน นี่ฝั่งนี้เป็นฝั่งวิภูวนามุนสัตว์ให้จมดิ่ง ๆ ฝั่งนี้เป็นฝั่งนิพพาน นิพพานเที่ยง เห็นทั้งสองฝั่งขาดจากกันชัดเจน นั่นละการประกอบความ پاکเพียร ท่านผู้ทรงอรรถทรงธรรมเต็มเม็ดเต็มหน่วยก็คือท่านผู้ถึงฝั่งแห่งพระนิพพานแล้ว ผู้ที่ยังจมอยู่ทางนี้ก็หมุนกันไป หมุนได้ขนาดไหนเอาหมุนไป ๆ ก็เข้าฝั่ง

นั่น ถ้าไม่หมั่นก็จมลงไปอีก เอาละที่นี้ละ ๘ โมงแล้ว เราจะไปธุระของเรา ต่อไปนี้จะให้พร

รับชมรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และทางสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน **FM 103.25 MHz**

พร้อมเครือข่ายทั่วประเทศ